

Bożena Oleszko-Kurzyna

Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie

ROZWÓJ GMINY A OGRANICZENIA W SFERZE OCHRONY ŚRODOWISKA NA PRZYKŁADZIE GMIN POWIATU JANOWSKIEGO

*COUNTY DEVELOPMENT AND ENVIRONMENTAL PROTECTION
CONSTRAINTS: AN EXAMPLE OF COUNTIES IN JANÓW DISTRICT*

Słowa kluczowe: ochrona środowiska, samorząd gminny, obszary chronione

Key words: environmental protection, county government, rural county

Abstrakt. Sprawowanie władzy lokalnej, to z jednej strony realizacja zadań wynikających z ustawy, z drugiej zaś działania na rzecz rozwoju gminy w sferze gospodarczej, społecznej i środowiskowej. Większość problemów, związanych ze środowiskiem ma charakter lokalny i dlatego władze samorządowe są organami najbardziej odpowiednimi do realizacji nałożonych nań zadań. Okazuje się jednak, że dla samorządów przyjęcie odpowiedzialności za środowisko i konieczność jego ochrony jest nie lada wyzwaniem. Stąd pytanie, czy rygorystyczne wymagania w zakresie ochrony środowiska mogą pogarszać warunki konkurencyjności lokalnej gospodarki i czy mogą stanowić barierę rozwoju społeczno-gospodarczego gminy. W świetle powyższego, celem badań była identyfikacja ograniczeń rozwoju gmin, tkwiących w sferze ochrony środowiska oraz poznanie opinii i postaw władz samorządowych względem tego problemu. Badaniami objęto gminy wiejskie powiatu janowskiego w województwie lubelskim, w którym obszary chronione zajmują prawie połowę powierzchni.

Wstęp

Na mocy Ustawy o samorządzie terytorialnym z 8 marca 1990 r. (Dz.U. 1990 r., Nr 16, poz 95) samorządy przejęły część zadań zleconych z zakresu administracji rządowej oraz zadań własnych służących zaspokojeniu potrzeb społeczności lokalnych. Wśród zadań, którymi musi zajmować się gmina, jest szeroko rozumiana ochrona środowiska (ład przestrzenny, zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, utrzymanie wysypisk odpadów, zieleni miejskiej, itp.), gospodarka komunalna, lokalne drogi i transport, ochrona zdrowia, oświata, kultura, pomoc społeczna. Każde z tych zadań ma wymiar środowiskowy, tzn. w jakimś stopniu oddziałuje na stan środowiska lub środowiskowe uwarunkowania jakości życia mieszkańców [Poskrobko 1998]. Wyodrębnienie problemu ścieków, odpadów komunalnych, terenów rekreacyjnych, zieleni i zadrzewień jest próbą wskazania na podstawowe kwestie, które „winny być przedmiotem szczególnej troski ze strony władz lokalnych” [Ferens 1994].

Samorządy, z racji wyposażenia w uprawnienia decyzyjne i rozmaite instrumenty (finansowe, administracyjne, edukacyjne, planowania operacyjnego i strategicznego) mają możliwości oddziaływania na otoczenie w zakresie zarządzania środowiskiem naturalnym. Odbywa się to na takich płaszczyznach, jak:

- planowanie przestrzenne,
- administrowanie procesami inwestycyjnymi,
- reglamentacja korzystania z wybranych komponentów środowiska,
- ochrona przed hałasem, wibracjami i promieniowaniem,
- prowadzenie gospodarki odpadami.

Władze samorządowe stanowią zatem istotne ogniwo w systemie zarządzania środowiskiem. Potwierdzają to liczne dokumenty, np.: Agenda 21 (1992 r.), V Program Działań UE na rzecz Ochrony Środowiska (1993 r.), Karta Ekorozwoju Miast Europejskich (1994 r.). O wiodącej roli samorządów w prowadzeniu polityki ochrony środowiska mówi Agenda 21, według której *władze lokalne tworzą i utrzymują infrastrukturę gospodarczą, socjalną i środowiskową, nadzorują procesy planowania, ustanawiają lokalne przepisy w zakresie ochrony środowiska oraz uczestniczą we wdrażaniu krajowej i regionalnej polityki środowiskowej. Jako szczebel administracji publicznej najbliższy społeczeństwu, odgrywają ważną rolę w kreowaniu, mobilizowaniu i utrzymywaniu kontaktów ze społecznością w zakresie trwałego i zrównoważonego rozwoju* [Dokumenty... 1998].

Innym ważnym międzynarodowym dokumentem obligującym polskie samorządy do realizacji strategii rozwoju zrównoważonego, zwłaszcza w dziedzinie ochrony środowiska, jest V Program Działań UE na rzecz Ochrony Środowiska realizowany w latach 1993-2000. Zaleca on decentralizację i współuczestnictwo, co oznacza przeniesienie kompetencji do rządów narodowych i władz lokalnych, narzuca na organy władz lokalnych odpowiedzialność za jakość środowiska i za podejmowanie koniecznych działań naprawczych [Stochlak, Podolak 2005].

Warto wspomnieć o Karcie Ekorozwoju Miast Europejskich, która obliguje kraje europejskie do uznania organów władz lokalnych za główne w realizacji podstawowych zasad ekorozwoju. Karta określa sam ekorozwój jako *proces twórczy, którego celem jest osiągnięcie stanu równowagi na poziomie lokalnym*, a konkretne rozwiązania zależą od specyficznych warunków lokalnych [Poskrobko 1998].

Na szczególne zadania samorządowych władz publicznych w zakresie ochrony środowiska wskazuje konstytucja z 1997 r., gdzie art. 5 stanowi, że „*Rzeczpospolita Polska (...) zapewnia ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju*”, a szczególne zadania wypełniają gminy jako podstawowe jednostki samorządu terytorialnego (art. 72).

Celem badań była identyfikacja barier rozwoju gminy, tkwiących w sferze środowiska, zbadanie opinii i postaw władz samorządowych wobec istniejących problemów, jak również próba wskazania rozwiązań.

Material i metodyka badań

Przedmiotem badań jest rozwój gminy rozpatrywany w kontekście ograniczeń, jakie może stwarzać wymóg ochrony środowiska. W opracowaniu poddano weryfikacji następującą hipotezę badawczą: rygorystyczne wymagania ochronne dotyczące środowiska stanowią barierę rozwoju społeczno-gospodarczego gminy.

Badaniami objęto gminy powiatu janowskiego w województwie lubelskim. Było to sześć gmin wiejskich i jedna miejsko-wiejska. Tak dobrana próba nie jest reprezentatywna w stosunku do całej populacji, jednak daje możliwość wstępnego rozpoznania problemu, by w przyszłości podjąć dalsze pogłębione badania w tym obszarze o zasięgu regionalnym. Badania te można zatem uznać za pilotażowe. Zastosowano metodę sondażu diagnostycznego, w której narzędziem badawczym był kwestionariusz wywiadu, służący jako plan zadawanych pytań, przy czym ingerencja autora w treść prezentowanych pytań była dość ograniczona (chęć uzyskania „efektu ankietera”). Respondentami to przedstawiciele władz samorządowych. Badania przeprowadzono w marcu 2012 r.

Wyniki badań

Powiat janowski położony jest w południowo-zachodniej części województwa lubelskiego na pograniczu trzech regionów geograficznych: Roztocza Zachodniego, Wyzyny Lubelskiej oraz Kotliny Sandomierskiej. Obejmuje 7 gmin (Batorz, Chrzanów, Dzwolę, Godziszów, Janów Lubelski, Modliborzyce, Potok Wielki), z tego jedna gmina (Janów Lubelski) ma charakter gminy miejsko-wiejskiej. W powiecie znajduje się 107 wsi i tylko jedno miasto, powiat ma zatem charakter rolniczy (grunty rolne zajmują ok. 50% jego powierzchni).

Powierzchnia powiatu janowskiego wynosi 875 km². Lasy stanowią ponad 40% ogólnej powierzchni powiatu i jest to jeden z największych kompleksów leśnych w Europie. Dla porównania wskaźnik ten w województwie lubelskim kształtuje się na poziomie 22,25%, a w kraju 28,1%. Istotny z punktu widzenia podjętej problematyki jest fakt, iż prawie połowę powierzchni powiatu zajmują obszary chronione, z tego w dwóch gminach – Janów Lubelski i Dzwola – udział lasów w granicach obszarów chronionych przekracza 60% powierzchni. Obszary prawnie chronione to przede wszystkim parki krajobrazowe, parki narodowe, tereny objęte programem „Natura 2000” i rezerwy przyrody. Są to obszary wyznaczone przez Ustawy z 16 kwietnia 2004 roku o *ochronie przyrody* (Dz.U. z 2004 r., Nr 92 poz. 880 z późn. zm.).

Przeprowadzone badania wskazują na to, że obszary chronione na terenie gminy hamują jej rozwój i postęp społeczno-gospodarczy. Zdaniem samorządowców, są trzy powody takiego stanu rzeczy. Po pierwsze, rygorystyczne przepisy i skomplikowane procedury w uzyskiwaniu pozwoleń utrudniają podejmowanie decyzji w sprawie inwestycji lub wręcz eliminują niektóre rodzaje działalności. Z tym zagadnieniem wiąże się kolejne utrudnienie, którym jest obowiązek opracowywania ocen oddziaływania na środowisko każdego projektu dotyczącego rozwoju społeczno-gospodarczego gminy. Takie działanie w szczególności utrudnia pozyskiwanie tak potrzebnych w gminach inwestorów. Przykładem może być Janów, w którym wymogi ochrony środowiska uniemożliwiły budowę obwodnicy miasta (Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Warszawie odrzuciła 5 raportów oddziaływania na środowisko, przygotowanych dla przebiegu obwodnicy). Paradoksalnie ograniczenia dotyczą także przedsięwzięć proekologicznych istnieje np. zakaz budowy wiatraków w sąsiedztwie obszarów chronionych, są duże utrudnienia w realizacji inwestycji kanalizacyjnych i wodociągowych dla śródlęsnych wsi, obowiązuje zakaz czyszczenia i pogłębiania źródeł objętych ochroną.

Po drugie, na obszarach chronionych istnieje wymóg kosztownych inwestycji ekologicznych, które z ekonomicznego punktu widzenia dla gminy są mało opłacalne.

Trzecia kwestia to podatek leśny, którego stawka obniżona o połowę dla lasów chronionych będących własnością Skarbu Państwa powoduje mniejsze wpływy do budżetu gminy. Niestety, te niższe wpływy nie są w żaden sposób przez państwo i UE rekompensowane, chociażby w postaci określonej subwencji wyrównawczej. Stąd dochodzi do sytuacji, w której władze samorządowe protestują przeciwko obejmowaniu ochroną kolejnych obszarów, występujących na terenie ich gmin. Zdaniem samorządowców, za utracone korzyści ekonomiczne gminom należy się specjalna subwencja ekologiczna, tym bardziej, że w większości krajów UE właściciele terenów włączonych do programu „Natura 2000” otrzymują subwencje ekologiczne z unijnego budżetu. Obecnie trwają prace Związku Gmin Wiejskich RP nad przygotowaniem samorządowego – a po zebraniu podpisów, obywatelskiego – projektu Ustawy o subwencji ekologicznej dla gmin z obszarami prawnie chronionymi.

Należy także zauważyć, iż proponowana nowelizacja Ustawy *Prawo ochrony środowiska* jest według samorządowców niekorzystna, gdyż pozbawia gminy prawa współdecydowania o tworzeniu czy poszerzeniu parku narodowego na ich terenie. Ustawa zakłada, że utworzenie parku narodowego, zmiana jego granic lub likwidacji, a może nastąpić po zaopiniowaniu przez samorządy, a nie jak dotychczas po uzgodnieniu, a brak opinii w terminie 30 dni uznaje się za brak uwag.

Omawiany problem dotyczy ok. 1200 gmin w Polsce, których obszary chronione przekraczają 20% powierzchni (tj. prawie połowa wszystkich gmin w Polsce). Wyliczenia Związku Gmin Wiejskich RP wskazują, że gminy te rozwijają się znacznie słabiej, a dochód samorządów na terenach prawnie chronionych jest znacznie niższy od tych położonych na terenie specjalnych strefach ekonomicznych (nawet o kilkadziesiąt tysięcy). Stąd postulat, by gminy te otrzymywały subwencje ekologiczne. Mechanizm subwencji ekologicznej pozwoliłby samorządom, które mają niewielkie dochody własne na realizację przedsięwzięć polepszających stan środowiska, a jednocześnie jakość życia mieszkańców. Dwie z podanych firm potencjalnie kwalifikują się do otrzymywania takiej subwencji (Janów Lubelski i Dzwola).

Kolejny problem w rozwoju gmin to słaba infrastruktura środowiskowa, która wymaga wielkich nakładów finansowych. W opinii samorządów, wymagane inwestycje ekologiczne znacznie przekraczają możliwości finansowe gmin, a ich realizacja ograniczyłaby w znacznym stopniu wykonywanie innych konkurencyjnych zadań potrzebnych dla społeczeństwa i gospodarki lokalnej. Szczególnie trudny do rozwiązania dla gmin jest problem gospodarki wodno-ściekowej. Ramy terminowe niezbędne do wypełnienia zobowiązań traktatowych w zakresie odprowadzania ścieków komunalnych dla Polski wyraźnie wskazują, iż do 31 grudnia 2015 r. wszystkie aglomeracje¹, które mają 2000 lub więcej RLM² muszą być wyposażone w systemy kanalizacji zbiorczej i oczyszczalnie ścieków. W powiecie janowskim aż pięć gmin praktycznie nie ma sieci kanalizacyjnej (wskaźniki skanalizowania 0-10%). Kanalizację sieciąową ma gmina miejsko-wiejska Janów Lubelski (wskaźnik 80%), a gminy Modliborzyce, Godziszów i Dzwola rozwiązują problem kanalizacji przez przydomowe oczyszczanie ścieków, współfinansowane z funduszy UE (wskaźniki skanalizowania odpowiednio dla gmin: 85, 15 i 10%). Wszystkie gminy wskazują gospodarkę ściekową jako priorytet w dziedzinie ochrony środowiska po 2013 r. Nieco lepiej przedstawia się sytuacja w zakresie infrastruktury wodociągowej, aż w pięciu badanych gminach wskaźnik zwodociągowania wynosi 100% (gmina Godziszów nie ma wodociągu, a gmina Dzwola zwodociągowania jest w 60%). Zdaniem samorządowców, realny termin przeprowadzenia wszystkich niezbędnych inwestycji w dziedzinie gospodarki wodno-ściekowej to 2020 r., pod warunkiem dalszego wsparcia tych kosztownych inwestycji z funduszy unijnych. Ekologiczne inwestycje, w opinii władz samorządowych przekraczają możliwości finansowe gmin, a ich realizacja ograniczałaby w znacznym stopniu wykonanie innych konkurencyjnych zadań potrzebnych dla społeczeństwa i gospodarki lokalnej.

Badania wskazują, iż wydatki na inwestycje ekologiczne są relatywnie niskie. Jest to zaledwie kilka procent w stosunku do ogółu wydatków inwestycyjnych kształtujących się średnio na poziomie 20%, co oznacza, że wskaźniki te nie odbiegają od średniej krajowej dla tego typu gmin. Wśród inwestycji środowiskowych w ostatnich 5 latach dominują przedsięwzięcia mniej kosztowne niż kanalizacja sieciowa. Są to np. kolejne etapy inwestycji wodociągowych, przydomowe oczyszczalnie ścieków, biologiczne oczyszczalnie ścieków przy obiektach komunalnych i szkołach, demontaż pokryw eternitowych i termomodernizacja obiektów gminnych. Inwestycje te w większości finansowane są ze środków unijnych, środków gminy i pożyczek FOŚiGW. Przy ograniczeniach finansowych istnieje duża konkurencyjność zadań realizowanych przez gminę, również tych środowiskowych i w efekcie konieczność dokonywania hierarchizacji potrzeb.

¹ Aglomeracja oznacza teren, na którym zaludnienie lub działalność gospodarcza są wystarczająco skoncentrowane, aby ścieki komunalne były zbierane i przekazywane do oczyszczalni ścieków komunalnych (art. 43, ust. 2 Ustawy *Prawo wodne*).

² RLM – równoważna liczba mieszkańców, zob. art. 43 ust. 2 Ustawy *Prawo wodne*.

Innym ograniczeniem dla gmin w dziedzinie ochrony środowiska jest brak ciągłości realizowanej polityki ekologicznej – chodzi o częste zmiany wytycznych w dokumentach krajowej polityki ekologicznej, które skutkują niejednokrotnie marnotrawieniem środków finansowych gmin. Przykładem może być zmiana wytycznych co do liczby i zasad rozmieszczenia składowisk odpadów w kraju. W aktualnym dokumencie uchwalonym w 2009 r. [Polityka ekologiczna... 2009] założono koncentrację składowisk w określonych powiatach w Polsce, co oznacza likwidację wielu istniejących składowisk stworzonych i lokowanych w wielu powiatach na podstawie poprzedniego dokumentu z 2003 r. [Polityka ekologiczna... 2003] Sytuacja taka ma skutki dla gospodarki odpadami w badanym powiecie. W 2004 r. rozpoczęto budowę nowoczesnego wówczas składowiska odpadów w Borownicy k. Janowa Lubelskiego. Koszt inwestycji wyniósł ok. 6 mln zł (w tym 3 mln zł to wkład UE, reszta to środki własne gminy Janów Lubelski i Modliborzyce), a od 2015 r. ma ono zaprzestać działalności. Decyzją marszałka ograniczono liczbę składowisk w województwie lubelskim do 10 (na 24 powiaty w województwie), wybrane zostały składowiska z najbardziej nowoczesnymi instalacjami zagospodarowania odpadów i liniami segregacyjnymi. Do obsługi powiatu janowskiego (z wyjątkiem 2 gmin) zostało przydzielone składowisko w Kraśniku, odległym o 30 km. Składowisko w Janowie Lub. będzie mogło przyjmować odpady, ale tylko te, które po dokonaniu segregacji na składowisku w Kraśniku nie będą nadawały się do powtórnego wykorzystania, przetworzenia lub sprzedaży. Mogłoby ewentualnie służyć jako składowisko tzw. rezerwowe i działać np. w przypadku awarii instalacji w Kraśniku ale ze względu na wysokie koszty utrzymania nie jest to korzystne rozwiązanie. Z drugiej strony zamknięcie składowiska, które jest wypełnione zaledwie w 30%, a którego koszt budowy był tak duży, to marnowanie środków publicznych.

Podstawowym instrumentem ochrony środowiska jest planowanie przestrzenne. Na poziomie gmin jest to studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Pojawia się kolejny istotny problem w badanych gminach. Chodzi o brak miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego – aż cztery gminy wiejskie z sześciu badanych, nie mają tego dokumentu. W tej sytuacji w praktyce większość rozstrzygnięć dotyczących lokalizacji nowych inwestycji następuje na drodze decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, co może prowadzić to chaosu przestrzennego i podejmowania decyzji lokalizacyjnych o negatywnych konsekwencjach dla środowiska. Jest to na tyle istotna kwestia, iż znalazła swoje odzwierciedlenie w krajowej polityce ekologicznej („Polityka ekologiczna państwa na lata 2009-2012 z perspektywą do r. 2016”), w której do jej priorytetów zaliczono przywrócenie podstawowej roli miejscowym planom zagospodarowania przestrzennego, jako podstawy lokalizacji inwestycji. Jeśli chodzi o inne dokumenty planistyczne o charakterze obligatoryjnym (program ochrony środowiska, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy), jak i o charakterze dobrowolnym (program gospodarki odpadami, strategia rozwoju gminy, wieloletni plan inwestycyjny), to badane gminy mają je opracowane.

Podsumowanie

Każdy samorząd bez względu na jakim terenie zarządza, ma obowiązek prowadzić wszelkie sprawy z zakresu oświaty, kultury, sportu, turystyki, polityki społecznej i wiele innych. Posiadanie obszarów chronionych na terenie gminy – zgodnie z ustawą – nakłada na gminy dodatkowe obowiązki i ograniczenia związane z ich ochroną, nie przewiduje przy tym żadnych form pomocy z tego tytułu ani dla samorządów, ani mieszkańców i inwestorów. Ograniczenia w zakresie inwestycji, mniejsze wpływy do budżetu, konieczność podejmowania kosztownych inwestycji ochronnych, to zdaniem samorządowców, istotne utrudnienia w świadczeniu innych usług, tak potrzebnych dla rozwoju społeczno-gospodarczego gminy. Chodzi tu np. o większy dostęp do podstawowych mediów, których brakuje zwłaszcza w gminach wiejskich, takich jak: wodociąg, kanalizacja i wchodzący już do gmin „bogatej” szerokopasmowy dostęp do internetu. Gminy z obszarami chronionymi rozwijają się zatem znacznie słabiej niż np. te które mają i tereny przeznaczone pod specjalne strefy ekonomiczne. Te ostatnie mogą liczyć na większe zainteresowanie potencjalnych inwestorów, którzy inwestując na tych terenach korzystają z ulg podatkowych. Państwo pomagając inwestorom wspiera jednocześnie rozwój gmin, choćby przez zwiększone wpływy z podatku od nieruchomości. W tej sytuacji samorzady domagają się by gminy mające nas swoim terenie obszary chronione otrzymywały specjalne subwencje ekologiczne.

Wiele gmin boryka się z rygorystycznymi wymogami ochrony środowiska. Niektóre z nich inwestują i nadal chciałyby inwestować w gospodarkę wodno-ściekową, jednak koszty inwestycji ekologicznych są wysokie. Problemem w Polsce jest także brak długofalowego myślenia, dokładnego planowania przedsięwzięć i kontynuacji działań przez kolejne władze rządowe i samorządowe (prezentowany w opracowaniu przykład rozmieszczenia składowisk odpadów).

Należy stwierdzić, że trudno jest podejmować działania, które z jednej strony mają być wydajne ekonomicznie, z drugiej przyjazne dla środowiska i akceptowane społecznie. Jak stwierdza Wasilewski

[2009]: często lokalne uwarunkowania społeczno-gospodarcze decydują o podejmowaniu krótkookresowych działań na rzecz poprawy dobrobytu społeczności lokalnej, w miejsce rozwoju zrównoważonego, który wymaga nie tylko kosztów związanych z ochroną i rekultywacją środowiska, ale także wyznaczenia specjalnych ograniczeń w korzystaniu z jego zasobów. Badania wskazują, iż wspomniane koszty ochrony i ograniczenia w sferze ochrony środowiska w istotny sposób hamują rozwój gmin, co oznacza, iż zalecana w teorii idea rozwoju zrównoważonego nie zawsze jest akceptowana przez samorządy i społeczeństwo.

Literatura

- Budżety jednostek samorządu terytorialnego. 2007: Informacje i opracowania statystyczne. GUS, Warszawa.
- Dokumenty końcówce Konferencji Narodów Zjednoczonych „Środowisko i Rozwój”. 1998: Wyd. Instytut Ochrony Środowiska, Warszawa.
- Ferens A.** 1994: Lokalna polityka ochrony środowiska naturalnego. [W:] Polityka ochrony środowiska w społeczności lokalnej (red. H. Lisicka). Towarzystwo Naukowe Prawa Ochrony Środowiska, Wrocław, 28.
- Polityka ekologiczna państwa na lata 2009-2012 z perspektywą do 2016 r. 2009: Ministerstwo Środowiska, Warszawa.
- Polityka ekologiczna państwa na lata 2003-2006 z uwzględnieniem perspektywy na lata 2007-2010. 2003: Ministerstwo Środowiska, Warszawa.
- Poskrobko B.** 1998: Zarządzanie środowiskiem. PWE, Warszawa, 123.
- Stochlak J., Podolak M.** 2006: Ochrona środowiska w Polsce. Studium prawno-politologiczne. Wyd. UMCS, Lublin, 31.
- Ustawa z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym. Dz.U. z 1990 r., Nr 16, poz. 95, tekst jedn. Dz.U. 1996 r., Nr 13, poz. 74).
- Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody. Dz.U. z 2004 r., Nr 92, poz. 880 z późn. zm.
- Wasilewski A.** 2000: Samorząd gminny jako podmiot zrównoważonego rozwoju. *Rocz. Nauk. SERiA*, t. II, z. 6, 74.

Summary

To exercise the local authority means implementation of statutory tasks on one hand, and activities associated with the county economic, social and environmental development, on the other. However, the environment and necessity to protect it may be a barrier to development. Many counties challenge the rigorous requirements of environmental protection, the problem of water supply and sewage treatment has yet to be solved, while expensive infrastructure investment is often beyond the county financial possibilities. Another problem pose the protected areas located within a county, which, prevent investment and limit the county tax revenues, while requiring costly, but unprofitable investment. Members of local governments believe that environmental protection is often carried out at the expense of local communities, local governments, and entities operating in a particular area. Local socio-economic conditions (unemployment, low income, and underdeveloped infrastructure) compel counties to take short-term actions to improve the economic well-being of communities and prioritize needs. The high costs associated with environmental protection and reclamation and special restrictions on the use of environmental resources frequently make the recommended idea of sustained development unacceptable to the local governments and society.

Adres do korespondencji:

dr Bożena Oleszko-Kurzyna
 Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej
 Zakład Gospodarki Żywnościowej, Instytut Ekonomii i Finansów
 Plac Marii Curie-Skłodowskiej 5
 20-031 Lublin
 tel. (81) 537 51 75
 e-mail: boleszko@wp.pl